

Arrest

nr. 160 812 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 september 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 oktober 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 9 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 mei 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. X van 8 september 2009 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 15 september 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onvankelijk maar ongegrond wordt verklaard.

Op 3 mei 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het beroep dat verzoeker instelt tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. X van 10 april 2015.

Op 6 oktober 2013 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 september 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een vierde maal een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 september 2014 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat deze beslissingen aan verzoeker werden ter kennis gebracht.

Op 17 augustus 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Op 17 september 2015 wordt deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.08.2015 werd ingediend door :

*L. A. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Marokko
geboren te B. op (...)1980
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar het arrest van de RVV van 29 oktober 2007 om aan te geven dat de dienst vreemdelingenzaken rekening dient te houden met het volledige dossier van betrokkene, met name zijn lange verblijf in België, zijn familieleden in België, zijn integratie en het feit dat hij onmiddellijk kan beginnen werken na het verkrijgen van een verblijf.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2001 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 28.05.2009, 03.05.2012 en 06.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij samenwoont met zijn grootouders en zijn tante en dat hij financieel volledig van hen afhankelijk is en mee instaat voor de zorg voor zijn bejaarde grootouders. Hij beroept zich daarbij op artikel 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Een loutere verklaring heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij Nederlands en Frans zou spreken, dat hij zou willen werken vanaf het wettelijk toelaatbaar is, dat hij hier reeds professionele contacten zou hebben, dat hij wenst bij te dragen door te werken, dat hij zich goed aangepast zou hebben aan onze maatschappij en dat hij een werkbelofte voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“Enig middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel VZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag overeenkomstig 9bis VW van verzoeker onontvankelijk is. Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

-Volgens de DVZ kan het langdurig verblijf en de hieruit vloeiende integratie die o.a., bestaat uit zakelijke contacten niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat verzoeker zich bewust in illegaal verblijf heeft genesteld. De beoordeling in de bestreden beslissing spreekt zich niet inhoudelijk uit over het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker, maar weigert enkel om deze te onderzoeken. Het gegeven dat het langdurig verblijf en deze integratie in een bewust illegaal verblijf

werd opgebouwd, is niet relevant ten aanzien van de inhoudelijke aanspraken die een vreemdeling meent te kunnen maken op een regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers voorziet artikel 9bis van de vreemdelingenwet net in een *procédure* die bedoeld is voor vreemdelingen die zich in illegaal verblijf bevinden, hetgeen steeds het gevolg is van hun eigen houding en keuzes (zie in deze zin RvS 12 februari 2014, nr. 226.401). De verwerende partij kan zich dan ook niet beperken tot het niet aanvaarden van de elementen van integratie omdat deze integratie opgebouwd werd tijdens een illegaal verblijf dat het gevolg is van het eigen handelen van verzoeker. Door het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker niet te aanvaarden om de enkele reden dat deze integratie is opgebouwd in een sedert 2001 bewust volgehouden illegaal verblijf, heeft de DVZ kennelijk onredelijk gehandeld. Door de elementen van integratie te weigeren te onderzoeken wegens dit bewust illegaal verblijf en door de elementen van integratie niet op hun inhoudelijke verdiensten te beoordelen, heeft de gemachtigde de feitelijke aspecten van de hem voorgelegde aanvraag niet deugdelijk onderzocht.

-De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St. REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (Rv.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651,18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) In casu werd verzoeker geenszins aangesproken ivm het bijbrengen van het bewijs van de banden met de Belgische onderdanen, zijnde de tante en grootouders. Deze informatie was bovendien reeds gedeeltelijk gekend door de DVZ, door eerdere aanvragen ingediend door verzoeker. Bovendien legt verzoeker loonbriefjes voor van zijn tante die de dezelfde naam heeft en op hetzelfde adres woont. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

-Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker artikel 8 EVRM niet kan invoeren als buitengewone omstandigheid o.a. omdat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Overeenkomstig artikel 8 lid 2 EVRM dient er omstandig gemotiveerd te worden en dient er geoordeeld te worden op een wijze die redelijkerwijze evenredig is met het nagestreefde doel. Verzoeker heeft bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat hij hier sociale zelfs zakelijke relaties heeft. De verwerende partij - door te miskennen dat tevens gewone relaties van zakelijke of sociale aard tevens onder toepassing vallen van artikel 8 EVRM1 daar waar verzoeker dit uitvoerig uiteenzette in zijn regularisatieaanvraag aan de hand van stukken, schendt manifest artikel 8 EVRM, het proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

-Verzoeker heeft bij schrijven van 12 augustus 2015 zijn aanvraag voor regularisatie gebaseerd op artikel 9bis VW en op de Instructies van 19 juli 2009. Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond in de zin van artikel 9bis VW, temeer het Kabinet van oud-Staatssecretaris De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr. 1 -2012) [http : //www. kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr. aspx?id=16230#2](http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2)). Er is nooit gecommuniceerd dat deze instructies niet meer zouden worden toegepast, ook onder de huidige regering niet. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag geenszins worden beantwoord (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507,12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006). De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

-In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet van Staatssecretaris Wathet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit de beslissingen die toen en ook nu nog worden genomen. In de bestreden beslissing stelt de DVZ dat de Instructies niet meer van toepassing zijn, ondanks de verklaringen aan het Kruispunt Migratie zoals onder het eerste onderdeel uiteengezet. Dit betekent dat voor verzoeker de Instructies niet meer gelden en voor velen voor hem wel. Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel. Verzoeker is geschaad in zijn vertrouwen in de administratie. Verzoeker vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die hij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte. Verzoeker meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte zou hebben besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (...) Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. De verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.*

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat derhalve niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. De verzoekende partij voert in het middel tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de

mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermen waardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, zoals reeds werd opgemerkt door de gemachtigde. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven, terwijl gewone sociale of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. "In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. X dd. 26.12.2013) "Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. X dd. 21 november 2012) "Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615)." (R.v.V. nr. X van 19 december 2008)

"Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). " (R.v.V. nr. X van 3 december 2010) en schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij houdt voor dat het vertrouwens of rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden door de bestreden beslissing, doordat geen toepassing werd gemaakt van de instructie dd. 19.07.2009. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). De redenering van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden. Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis

Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt: "§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]" Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden. De Raad van State oordeelde dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid: "Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld dat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. " Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de Staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd. Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn. Derhalve heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Verzoekende partij toont met een aantal vage beweringen en kritieken geenszins de onjuistheid of onredelijkheid van deze motieven aan. Zij toont niet aan dat er geen rekening werd gehouden met de aangehaalde elementen in de bestreden beslissing en laat dan ook na aan te geven waarom deze motivering onzorgvuldig, niet afdoende, dan wel kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoekster maakt de schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen bijgevolg geenszins aannemelijk. Dit middel is dan ook ongegrond".

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te

begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.6. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

2.7. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in diens land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. In zijn aanvraag van 17 augustus 2015 heeft verzoeker, samengevat, het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

“Toepassing van artikel 8 EVRM in dit dossier. Verzoeker woont samen met zijn grootouders en tante van wie hij financieel afhankelijk is. Hij woont reeds vele jaren bij hen in. Verzoeker is dan wel financieel afhankelijk van zijn familie bij wie hij woont, verzoeker zelf helpt tevens zijn tante in het verzorgen van de bejaarde grootouders.

- Verzoeker heeft hier zakelijke relaties ontwikkeld. Hij kan werken vanaf het ogenblik dat zijn verblijf in orde is en verzoeker heeft steeds de mogelijkheid gehad om aan het werk te gaan. Tijdens de regularisatie met Instructies van 19 juli 2009 kon hij ook een arbeidscontract voorleggen. Echter slaagde verzoeker er niet in en dit buiten zijn toedoen, een arbeidsvergunning te bekomen. Er werd dan ook op 17 april 2012 een beslissing van ontvankelijkheid doch ongegrondheid genomen. Hij kon in november 2012 een nieuw arbeidscontract voorleggen, maar daar werd geen rekening mee gehouden. Zijn contacten met de arbeidsmarkt hebben altijd bestaan en dit tot op vandaag. Verzoeker is werkwillig en is niet van plan om steun te vragen bij de overheid. Verzoeker beroept zich daarom op artikel 8 EVRM om aan te tonen dat het zeer moeilijk, zometer onmogelijk is om terug te keren naar zijn thuisland zonder dat dit artikel wordt geschonden.

- In de hoger beschreven omstandigheden is het voor verzoeker totaal onmogelijk om terug te keren naar het land van herkomst om daar een visumaanvraag te doen. De aanvraag van verzoeker voor een machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet is dan ook ontvankelijk.”

2.9. In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.10. Verzoeker werpt vooreerst op dat ten onrechte de elementen van integratie niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Hij voert aan dat de gemachtigde weigert deze elementen te onderzoeken en dat hij zich niet kan beperken tot het niet aanvaarden van deze integratie omdat deze integratie werd opgebouwd tijdens een illegaal verblijf.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over de elementen van integratie:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2001 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 28.05.2009, 03.05.2012 en 06.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

en

“De elementen van integratie (met name het feit dat hij Nederlands en Frans zou spreken, dat hij zou willen werken vanaf het wettelijk toelaatbaar is, dat hij hier reeds professionele contacten zou hebben, dat hij wenst bij te dragen door te werken, dat hij zich goed aangepast zou hebben aan onze maatschappij en dat hij een werkbelofte voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid

aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769)."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat zijn verblijf en integratie niet worden aanvaard *"om de enkele reden dat deze integratie is opgebouwd in een sedert 2001 bewust volgehouden illegaal verblijf"*. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de elementen van integratie evenmin worden aanvaard als buitengewone omstandigheden omdat ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker betwist dit laatste niet.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde *"weigert"* om deze elementen te onderzoeken, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt uitgelegd waarom de elementen van integratie niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, met name omdat zij betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Er wordt herhaald dat, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij diende na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker kan dus niet met goed gevolg aanvoeren dat een deel van zijn aanvraag niet deugdelijk werd onderzocht.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat de feitelijke gegevens *in casu* moesten volstaan om tot het bestaan van buitengewone omstandigheden te besluiten, moet worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat verzoeker blijk geeft van een andere appreciatie van de feiten. Met deze kritiek stelt hij evenwel zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen dat die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Met deze uiteenzetting toont zij nog niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte invulling gaf aan het begrip 'buitengewone omstandigheden'.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verzoeker voert aan dat hij niet werd aangesproken in verband met het bijbrengen van bewijs van de banden met Belgische onderdanen, zijnde zijn tante en grootouders. De zorgvuldigheidsplicht houdt echter niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven.

Verzoeker lijkt de bewijslast om te keren. Het is echter aan de vreemdeling om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, *in casu* dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het

land van herkomst een aanvraag in te dienen. Er dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven om zijn standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf en eventuele aanvullingen na het indienen van de aanvraag. Hierbij kon verzoeker alle feitelijke informatie verschaffen die hij wenste te geven, en diens aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Hij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

2.12. Vervolgens voert verzoeker aan dat artikel 8 van het EVRM verkeerd wordt geïnterpreteerd en daarom ook geschonden, nu de gemachtigde niet aanvaardt dat gewone sociale relaties vallen onder artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat in dit verband dan ook het proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, evenmin als een wijziging in de rechtstoestand van verzoeker. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing *in casu* een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou hebben.

In de bestreden beslissing wordt over de door verzoeker aangehaalde sociale en zakelijke relaties in zijn aanvraag van 12/17 augustus 2015, het volgende overwogen:

“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. (...) Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Los van de vraag of sociale relaties wel of niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient verzoeker minstens aan te tonen dat deze relaties beschermenswaardig zijn in het kader van deze bepaling. In tegenstelling tot wat hij beweert in het verzoekschrift, blijkt uit de stukken van het dossier niet dat verzoeker in dit verband bewijzen heeft voorgelegd bij zijn aanvraag van 12/17 augustus 2015. De bijlagen bij zijn aanvraag van 12/17 augustus 2015 betreffen slechts een kopie van zijn paspoort, een bewijs van betaling van het retributierecht, een belofte tot tewerkstelling, loonbriefjes van zijn tante. Verzoeker heeft geen andere documenten voorgelegd, evenmin in latere aanvullingen, waaruit zou blijken waaruit deze sociale en zakelijke relaties dan wel bestaan. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals *in casu* het geval is, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is *in casu* niet het geval. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval, verzoeker slaagt er met zijn kritiek op de motieven van de bestreden beslissing niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onevenredige wijze werd genomen. De schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.13. Waar verzoeker aanvoert dat hij onder de toepassingsvoorwaarden valt van de instructie van 19 juli 2009 merkt de Raad op dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009. Verzoeker kan zich niet beroepen op deze vernietigde instructie.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, bevat de bestreden beslissing wel een motief inzake verzoekers argumentatie die gesteund was op de vernietigde instructie:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de criteria in de instructie niet worden toegepast. Er wordt in de aanhef van de motivering van de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar de arresten van de Raad van State waaruit blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd. De schending van de formele motiveringsplicht kan in dit verband niet worden aangenomen.

2.14. Waar verzoeker aanvoert dat het in punt 2.13 geciteerde motief inhoudelijk het vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht schendt, wordt het volgende opgemerkt.

De Raad merkt vooreerst op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, dient opgemerkt te worden dat het vertrouwensbeginsel niet met zich mee brengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Waar verzoeker in zijn betoog stelt dat hij *“vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken”* en hierbij de schending van het vertrouwensbeginsel opwerpt en gelet op zijn toelichting bij dit onderdeel van het middel ook een gebrek aan rechtszekerheid lijkt aan te klagen, geldt ten overvloede dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie vernietigd door de Raad van State, zodat deze instructie niet meer voorkomt in het rechtsverkeer.

Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Er bestaat dan ook geen gelijkheid in onwettigheid. Het betoog van verzoeker inzake de omstandigheid dat de instructies voor verzoeker niet meer gelden en voor velen voor hem wel, is in deze bijgevolg niet dienstig.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan in deze evenmin worden aangenomen.

2.15. De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET